

виждаше — не отегчаваше раненитѣ, но имъ причиняваше забавление; а дружеското участие на Българитѣ дѣйствиуваше върху тѣхъ приятно и до нейдѣ облегчително за страданията имъ: тѣ виждахъ колко високо се оцѣнявахъ тия страдания, каква любовъ горѣшевъ сърдцата на ония, за които тѣ търпѣхъ.

И тѣй ние имаме доволно праздно врѣме, та, като свършихме занятията си останахме още въ болницата и распитвахме раненитѣ за биткитѣ на Шипка отъ 5-й и 7-й Юлий и слушахме тѣхнитѣ разговори по между имъ.

Всичкитѣ солдати разказвахъ че турцитѣ сѣ здрави и едри хора при които «нашитѣ изглѣдатъ като дѣца», че, «тѣ добръ се биятъ и дързновенно вървятъ напредъ, юнашки отиватъ срѣщу куршумитѣ; Но че ги е страхъ отъ байонета като отъ смъртъ; не могатъ да противостоятъ на щикътъ — бѣгатъ. Освѣнъ ако нѣматъ на кждѣ да бѣгатъ — говоряхъ нашитѣ солдати — тогасъ още се помжчватъ да се защищаватъ, но послѣ веднага захвърлятъ пушкитѣ; клѣкнѣтъ на колѣнѣ, дигатъ ржцѣ нагорѣ и захващатъ да викатъ: «аллахъ, аллахъ!» Тогасъ лови ги живи като кокошки. Отъ най напредъ ние ги земахме въ робство живи, но послѣ като видѣхме тѣ какво правятъ съ нашитѣ ранени, ако не можемъ да успѣемъ да си ги приберемъ, какъ ги мжчатъ, то тогасъ начинахме да непоощадяваме вече и ние никой турчинъ. Той крѣщи » аллахъ », а ти току го аллахнешъ съ щикътъ кждѣто сваришъ; разлюти се, хване съ ржцѣ щикътъ и не пуска, а още и посѣга кучето да та удари съ сабята, но нашитѣ пушки дълги та не може той да ни достигне . . . И какъ дълго жи-